

Full diocesà

8 de juny del 2014

p5 —Nova ordenació diaconal al bisbat

p6 —Cinquanta anys de la mort de Guillem Rovirosa

Pentecosta 2014

Pentecosta. Celebrem el natalici de l'Església. Jesucrist, fundador i cap de l'Església, un cop retornat al Pare, acomplí la promesa d'enviar-nos el seu Esperit. I l'Esperit és l'ànima de l'Església.

Comença, segueix i continuarà fins a la fi dels segles la vida interior de l'Església: la seva plenitud de gràcia, que és presència, acció, santedat, goig i pau de Déu en cada una de les ànimes dòcils la fe, guiades per la caritat i il·luminades per l'esperança.

També comença la vida exterior de l'Església: la predicació, l'apostolat, la seva efusió sacramental, l'exercici de les seves potestats pastorals, la seva missió salvadora del món...un corrent de fraternitat que ve a regenerar la humanitat dividida.

Pentecosta és, doncs, un dia de revisió de la nostra vida com a membres de l'Església. Batejats com som, l'Església és quelcom nostre, molt íntimament nostre. Hem d'estimar-la com a la nostra Mare, purificar-la, honrar-la, prestigiar-la i ajudar-la. Especialment amb la nostra conducta, però també sentint-nos de cor catòlics.

L'Església és divina i humana, doble realitat per a valorar les seves meravelles i comprendre els seus errors. No serem encobridors ni còmplices de cap de les seves xacres humanes, però la defensarem valentament contra els seus detractors sistemàtics.

«Alenà damunt d'ells i els digué: Rebeu l'Esperit Sant»

Solemnitat de la Pentecosta / Cicle A

Lectura dels Fets dels Apòstols

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta, es trobaven tots junts en un mateix lloc, quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts.

Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc, que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar.

Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: «No són galileus, tots aquests que parlen? Doncs, com és que cadascun de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadòcia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües.»
(2,1-11)

Salm responsorial

Quan envieu el vostre alè, Senyor,
renoveu la vida sobre la terra.
(Salm 103)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit Sant. Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots. Perquè el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin

molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit.
(12,3b-7,12-13)

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdoneu, quedaran sense perdó.»
(20,19-23)

«Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar»

Enviament

Mn. Marc Majà i Guiu

Quan una persona vol enviar un missatge a algú té moltes maneres de fer-ho, i més avui en dia. Un missatge es pot enviar per correu postal, per correu electrònic, a través del telèfon mòbil... O un missatge es pot enviar, també, a través d'una tercera persona que faci de transmissora. En tot cas, és clar que la manera més immediata, més intensa i més fidel de transmetre un missatge és que el mateix autor del missatge n'esdevingui el missatger.

Jesús és l'enviat del Pare. En Jesús, Déu mateix es mostra plenament. En Jesús, es fonen l'autor del missatge, el missatger i el contingut del missatge. I és que el Fill de Déu, ple de l'Esperit Sant, forma una sola cosa amb Déu Pare. «Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.»

En l'Evangeli de Pentecosta, Jesús ens diu que nosaltres som enviats al món de la mateixa manera que ell va ser enviat pel Pare. I quina és aquesta manera? Què és allò característic de l'enviament de Jesús? «Llavors alenà damunt d'ells i els digué: "Rebeu l'Esperit Sant."» És a dir, l'Esperit Sant, l'Esperit de Déu, és allò essencial que manté la unió de Jesús amb el Pare. I aquest mateix Esperit és allò que manté viva la nostra unió amb Déu.

Només si mantenim viva la presència de l'Esperit Sant en nosaltres, les nostres paraules seran paraules de consol, de perdó, de veritat... paraules d'Evangeli.

Només si mantenim viva la presència de l'Esperit Sant en nosaltres, els nostres actes seran actes d'amor, com els de Jesús. Invoquem, doncs, avui, amb tota l'Església: «Veni, Esperit Sant!»

La imatge

Els símbols de l'Esperit Sant. La tercera persona de la Santíssima Trinitat és representada en l'Escriptura com a foc, vent, aigua, segell, oli, vi i també, en l'escena del baptisme de Jesús, com un colom: «He vist l'Esperit de Déu que baixava com un colom i venia sobre ell» (Mt 3,16).

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

8 diumenge de Pentecosta / Cicle A

— Sant Heracli, bisbe (s.VI)

Fets 2,1-11 / Salm 103 / 1 Corintis 12,3b-7.12-13 / Joan 20,19-23

9 dilluns

— Sant Efreim, diaca i doctor de l'Església (s.IV)

— Sants Prim i Felicià, màrtirs (†286)

— Santa Diana, verge (†1236)

1 Reis 17,1-6 / Salm 120 / Mateu 5,1-12

10 dimarts

— Santa Margarida, reina (1045-1093)

1 Reis 17,7-16 / Salm 40 / Mateu 5,13-16

11 dimecres

— Sant Bernabé, apòstol (s.I)

— Santa Maria Rosa Molas, verge (1815-1876)

Fets 11,21b-26; 13,1-3 / Salm 97 / Mateu 5,17-19

12 dijous

Jesucrist, Gran Sacerdot per sempre

— Sant Joan de Sahagun (1430-1479)

— Sant Onofre, monjo (s.IV)

Isaïes 52,13 – 53,12 / Salm 39 / Lluç 22,14-20

13 divendres

— Sant Antoni de Pàdua, prevere i doctor de l'Església (1195-1231)

— Sant Pelegrí, màrtir

1 Reis 19,9a.11-16 / Salm 26 / Mateu 5,27-32

14 dissabte

— Sant Eliseu, profeta (s.VI aC.)

1 Reis 19,19-21 / Salm 15 / Mateu 5,33-37

Crònica breu de la visita pastoral a l'arxiprestat Anoia Segarra (II)

Joan Casas

Els Prats de Rei, Sant Pere Sallavinera

El dissabte 8 de febrer el senyor bisbe arribà d'hora als Prats de Rei. L'esperava el senyor rector, Mn. Carles Riera i Fonts. Tots dins el cotxe, visitaren la capella de Sant Joan, la parròquia de Sant Pere de Seguers i l'APINAS, associació de pares de discapacitats. Catequesi episcopal amb els nens de primera comunió.

A Sant Pere de Sallavinera, missa estacional. S'omplí de famílies, tothom responia. Els més petits feien d'escolans amb túnica blanca, envoltant l'altar de roda de molí, com colomets blancs que bevien amb ulls vius el sant Misteri. Harmònim i guitarra embelliren la cerimònia, tothom cantà el «Crec en un Déu». Una parròquia viva. Exposició amb custòdia de plata, que és la joia de la parròquia, agraïments, tertúlia eixint de missa a la sagristia. Tothom participà de les coques casolanes.

Sant Martí de Tous i Clariana

Diumenge dia 9. Els pares missioners josefins, Miguel Guillén Peña, mexicà, i Miguel Ángel Ojeda Jirón, nicaraguenc, ens rebien a l'església parroquial, al peu del castell. Missa estacional, cantada per un grup de joves guitarres ben dirigit. El sermó ens exhortà a ser bona llum. Assemblea fervorosa. Benedicció amb el Santíssim. «Pregueu per les vocacions», deixà dit el prelat. A Clariana, el porxo i l'església són d'un exquisit sabor medieval, amb carreus centenaris sòlidament posats. En el

segle XI feien les obres per a l'eternitat; també les famílies transmetien aquesta fe sòlida de pedres vives. En entrar, posaren els cistells de fruits de sant Blai davant l'altar. Eucaristia i adoració; un petitó s'oferí per a fer d'escolà. Comiat calmos i dinar amb els pares josefins.

Tornada a Tous, visita als malalts, signatura dels llibres i assemblea a la sala de la rectoria, plena, amb molts homes de mitjana edat, reflexius, expressant el seu pensament, amb franquesa i llibertat, sobre la manera de viure i transmetre la fe, esperant respostes i contents amb les que dona el papa Francesc. Dues hores repicades, es féu curt. I, a entrada de fosc, segona reunió amb el consell parroquial per a parlar de la rectoria. Fou un dia complet i aprofitat.

Nova web del monestir de Ripoll

La nova web del monestir de Santa Maria de Ripoll (www.monestirderipoll.cat), presentada públicament fa uns quants dies, és espectacular, amb gran qualitat de les seves imatges que impressionen el navegant de la xarxa. Els apartats de la web tracten sobre la història del monestir, la cèlebre portalada, la parròquia, l'arxiprestat del Ripollès, els serveis, el mecenatge i, naturalment, altres informacions i contactes.

Nova ordenació diaconal: Jorge Luis Salas

Redacció

El seminarista Jorge Luis Salas fou ordenat diaca a l'església del monestir de Santa Maria de Ripoll pel bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova, el dia 18 de maig, cinquè diumenge de Pasqua. Jorge Luis Salas és nascut al Perú i ha fet els cinc anys de la seva formació com a seminarista al Seminari Major Interdiocesà. A la celebració hi era present també el seu germà José Luis, que ja és prevere del bisbat de Vic i que exerceix el ministeri a Ripoll i Campdevàrol, el qual va dirigir el cant de les lletanies. Molts seminaristes s'hi feren presents. La celebració comptà amb l'acompanyament a l'orgue de Modest Moreno. Foren els companys d'estudi Pere Morales i José Luis Navarro, diaques, qui revestiren mossèn Jorge amb la dalmàtica, la seva vestidura pròpia.

En el seu parlament, el neodiaca afirmà: «Abans de tot vull donar gràcies al Senyor pel do de la vocació i per aquest nou encàrrec. La iniciativa sempre és seva, com ens recorda l'evangelí: "No m'heu escollit vosaltres a mi; sóc jo qui us he escollit a vosaltres i us he confiat la missió d'anar pertot arreu i donar fruit, i un fruit que duri per sempre." Això em dóna la confiança necessària per a acceptar aquest nou encàrrec i posar-me al servei de l'Eucaristia i dels més necessitats de la societat. Voldria també donar gràcies al senyor bisbe, que va acceptar que jo entrés al seminari, em va donar el suport necessari per a continuar i ara confia en mi com a diaca de la seva diòcesi.» Un refrigeri a la plaça arrodoní el dia.

8 de juny del 2014

XXVII Curset d'estiu

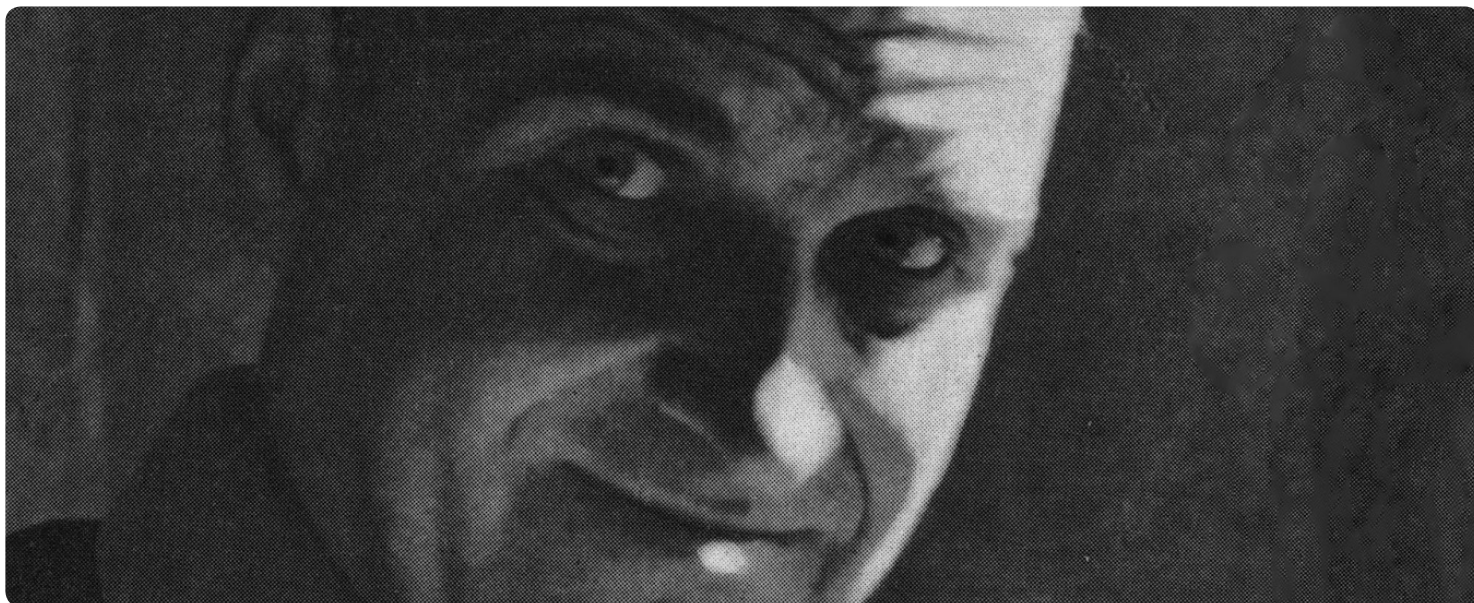
Redacció

Els pròxims dies 8, 9 i 10 de juliol tindrà lloc al Seminari Diocesà de Vic el XXVII Curset d'Estiu, que és obert a tothom. Enguany comptarà amb la presència i les paraules de Mons. Dominique Rey, bisbe de la diòcesi francesa de Fréjus-Toulon, que dirigirà el curset parlant de la conversió pastoral de cara a la nova evangelització. Per a més informació o incripcions, truqueu al bisbat: T. 938 832 655

Pintar fa mil anys

Redacció

Fins al 14 de desembre es podrà visitar al Museu Episcopal de Vic l'exposició «Pintar fa mil anys. El colors del romànic». A partir dels resultats de l'estudi sobre la tècnica pictòrica del baldaquí de Ribes, dels frontals de Puigbò i Espinelves i de l'altar de Lluçà, s'han pogut conèixer nous aspectes sobre els colors del romànic i la identitat dels pintors de fa mil anys, que es podran conèixer en aquesta mostra.

Cinquanta anys de la mort de Guillem Rovirosa

Promotor de militants cristians, en procés de beatificació

Guillem Rovirosa i Albet nasqué a Vilanova i la Geltrú l'any 1897. La seva mare va quedar paralítica poc temps després de néixer en Guillem. D'aquesta va rebre la capacitat de sacrifici viscut amb una profunda alegria, i del seu pare, un radical amor a la veritat.

En morir la seva mare, el jove va perdre la fe. Va ingressar a l'escola de directors d'Indústries Elèctriques de Barcelona i cridà l'atenció del mateix Albert Einstein.

Procés de conversió

Va contraure matrimoni amb Caterina Canals, dona culta i pietosa, amb qui l'any 1930 marxà a París. Allà va començar el camí de retorn a Crist, en sentir predicar casualment el cardenal Verdier. D'aquella prèdica en va captar el següent concepte: «El cristià és un especialista en Crist», i es va adonar que de Jesús no en sabia res.

L'any 1933 el matrimoni Rovirosa-Canals torna a Espanya, i Guillem consolida la seva conversió reflexionant sobre les confessions de sant Agustí. Treballant a Madrid, els obrers de la seva fàbrica el trien com president del comitè d'empresa.

Passa la guerra del 36 en el Madrid republicà, company dels obrers a la llum del dia i amagant-se en el soterranis per celebrar l'eucaristia de nit. Allà romanen, per a ser cremats, llibres de foment social dels pares jesuïtes, que desperten la seva vocació per a servir els obrers.

En aquestes circumstàncies, Guillem i Caterina es com-

prometen a dedicar la seva vida a la tasca apostòlica, donant-ho tot —temps, professió i família— per construir el Regne de Déu. Quan acaba el conflicte, l'any 1939, Rovirosa és denunciat i condemnat a presó, acusat de conspirar contra el règim. L'any següent surt i s'afilia a l'Acció Catòlica.

Responsable de l'HOAC

Per encàrrec de Pius XII, el cardenal Pla i Deniel, per tal de reaccionar davant l'apostasia de la classe obrera espanyola, decideix posar en marxa, l'any 1946, l'HOAC (Hermandad Obrera de Acción Católica) i Rovirosa n'esdevé el responsable. El lliurament martirial de l'esposa, malalta, és la creu que empeny Guillem a oferir la seva vida per l'apostolat de l'HOAC, viatjant per tot Espanya en trens de tercera, vivint entre els pobres, a fi de donar a conèixer el pobre de Natzaret als militants que provenen de l'anarcosindicalisme, el comunisme o el socialisme. Promogué una munió de cursets, setmanes d'estudi, equips de militants, mètodes i plans de formació per a obrers...

Tant des de la dreta com de l'esquerra, volen utilitzar políticament aquesta organització obrera. Rovirosa s'hi nega i és expulsat. Perd una cama en un accident en ser atropellat per un tramvia, i es retira a Montserrat. Morí a Madrid l'any 1964. Fou un home d'una peça, que parla, viu i promou l'existència d'un laicat adult i responsable, deslliurat de clericalismes. I això ho fa abans que arribi el Concili Vaticà II.

L'article

Doble comiat

Climent Forner

La nostra germana mort no para mai de treballar, malgrat totes les crisis hagudes i per haver. Jo mateix, ara, si volia esmentar, només esmentar, els eclesiàstics de renom i de diverses diòcesis catalanes que se'ns ha endut darrerament, no me'n sortiria, de nombrosos com són. Em limitaré a ressenyar i glossar breument dues figures destacades, una de solsonina i una altra de gironina, molt admirades per mi: Josep M. Ferran Baqué (Cervera, 20-6-1928 / Solsona, 29-3-2014) i Modest Prats Domingo (Castelló d'Empúries, 5-9-1936 / Girona, 29-3-2014). Aquest, una mica més jove que l'altre i malalt de feia molt de temps, però quina coincidència: aclucar els ulls el mateix dia i celebrar-se la missa exequial respectiva gairebé a la mateixa hora! I una semblança molt profunda, encara que no hi hagi dos nassos iguals: haver-se dedicat ambdós de manera destacada, per bé que diferent, a la docència, a més, és clar, de ser capellans exemplars i de servir més aviat parròquies rurals, l'un de Solsona i rodalia i l'altre la que li inspirava les interessants *Homilies de Medinyà*, títol d'un dels seus llibres. És a dir, sense fums ni aspiracions a prebendes, humils i savis com eren.

Mossèn Ferran era fill d'una família molt nombrosa i benestant, amb una àvia vigatana poeta, deixebila de Verdaguer. Acabats els estudis de batxillerat a Barcelona, es traslladà a Madrid, on obtingué el títol d'enginyer de Camins, Canals i Ports. Ingressat, l'octubre de 1953, al Seminari de Solsona, hi cursà Filosofia i Teologia, i fou ordenat prevere el dia 20 de juliol de 1958. De vicari de Gironella i Solsona, ben aviat, en 1962 va passar a dirigir l'Escola de Formació Professional, creada pel bisbe Vicent Enrique i Tarancón. I en aquest camp, el de l'ensenyament, que anys a venir s'ampliaria amb l'agrupació d'escoles «Arrels», és on el mossèn va esmerçar el bo i millor del seu talent fins a convertir-se en mestre de mestres, tal com la ciutat de Solsona i comarca li reconeixen agraïdes; el «padrí», que li deien. A més de director molt idoni i de professor excel·lent, algunes grans obres hidràuliques del Solsonès deuen també no poc als seus consells d'enginyeria.

De Mn. Modest Prats, no sabia què dir-ne de nou havent-ne parlat ja tant els mitjans de comunicació. Quin filòleg, quin conferenciant i quin professor universitari! No em cansaré mai d'anar fullejant el seu tomatxo *Engrunes i retalls - Escrits de llengua i de cultura catalanes*. Era molt admirat per Josep Pla, amb qui es veien sovint.

No digueu: la nostra Església catalana es va empobrint, culturalment, de mica en mica que fa pena, tan rica com havia estat dècades i dècades enrere.

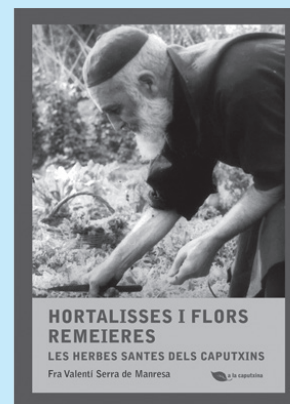
Josep Maria i Modest, gràcies per tot. Pregueu per nosaltres.

El llibre

Hortalisses i flors remeieres

Fra Valentí Serra de Manresa

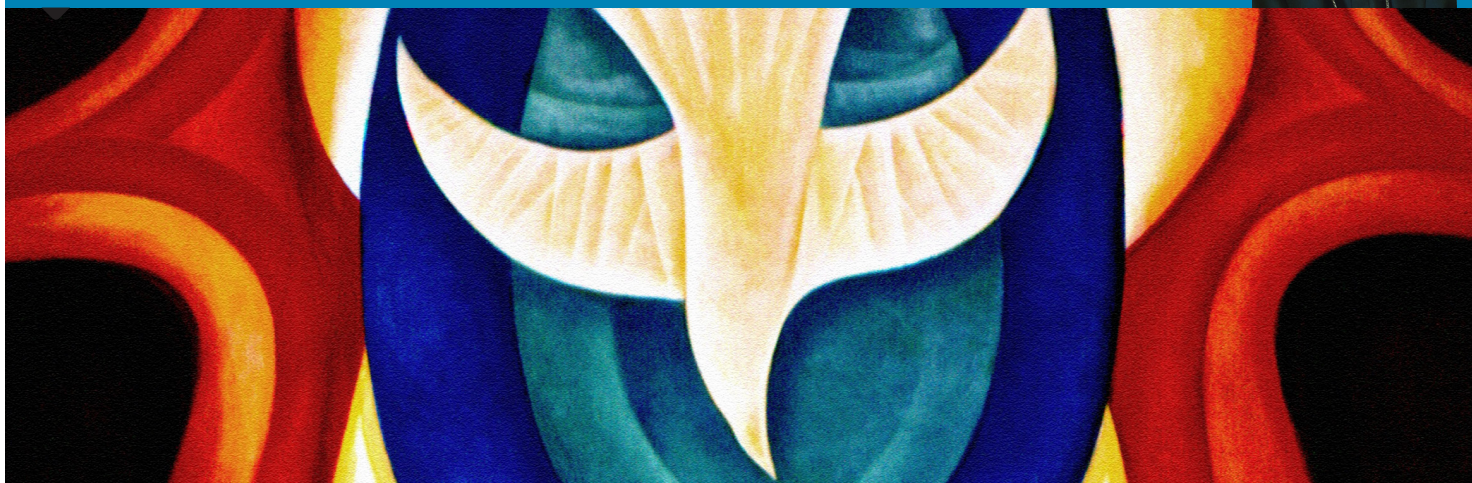

Fra Valentí Serra de Manresa presenta en el seu nou llibre, *Hortalisses i flors remeieres*, una selecció d'antigues tradicions agràries practicades a les hortes i jardins conventuals, que l'autor defineix com «els primers horts urbans». A més, explica quines són les peculiars virtuts remeieres de les herbes santes i ofereix una tria de receptes i de remeis elaborats amb productes de l'hort. Es tracta del quart llibre de fra Valentí Serra, autor que difon el coneixement dels caputxins catalans en àrees en què l'opinió pública actual mostra molt interès, com són la cuina, les herbes remeieres i, ara, l'horticultura. Els alls demanen la terra ben seca; els carbassons volen molt de sol i poc vent; les cebes no s'han de plantar massa fondes; el julivert no vol ser trasplantat... Aquests són alguns dels secrets dels antics hortolans caputxins que trobareu en aquesta darrera obra del frare manresà.

L'Esperit Sant, l'únic i definitiu evangelitzador

Romà Casanova, bisbe de Vic

Fa unes quantes setmanes us adreçava una carta amb la qual us convidava a llançar-nos tots decididament a evangelitzar de nou, demanant-vos accions concretes per al nou Pla Diocesà de Pastoral. Espero que molts aportareu el vostre petit gra de sorra per tal que puguem descobrir quins són els camins que el Senyor ens obre per a viure l'evangelització que ens demana el Senyor ara i aquí.

La Pentecosta ens porta a la centralitat de l'Esperit Sant en l'obra de l'evangelització. Pau VI, en un document cabdal per a entendre què és l'evangelització, ens diu: «No hi haurà mai evangelització possible sense l'acció de l'Esperit Sant... Ell és el qui, avui igualment que en els inicis de l'Església, actua en cada evangelitzador que es deixa posseir i conduir per ell, i posa en els llavis les paraules que per si mateix no podria trobar, predisposant també l'ànima del qui escolta per a fer-la oberta i acollidora de la Bona Notícia i del regne anunciat» (*Evangelii nuntiandi*, 75).

Sant Joan Pau II, papa, ensenyava: «No es pot donar testimoni de Crist sense reflectir la seva imatge, la qual es fa viva en nosaltres per la gràcia i l'obra de l'Esperit Sant» (*Redemptoris missio*, 87). Per la seva part, el sant pare Francesc, en *Evangelii gaudium*, en el context de les dificultats en la missió i dels fracassos, ens obre a la confi-

ança en l'acció misteriosa de l'Esperit Sant, més enllà de les nostres obres i projectes: «A vegades ens sembla que la nostra tasca no ha aconseguit cap resultat ... Potser el Senyor pren el nostre lliurament per vessar benediccions en un altre lloc del món on nosaltres no anirem mai. L'Esperit Sant obra com vol, quan vol i on vol» (núm. 279).

És clar, doncs, que el protagonista principal de l'evangelització que ens demana el Senyor és l'Esperit Sant. Fer plans d'evangelització nostres, com a fruit de la nostra sola capacitat, sense invocar i escoltar l'Esperit Sant, no serà mai l'evangelització que ens demana el Senyor. I a més, ¿d'on traurem la llibertat i la valentia, juntament amb l'autoritat i la tendresa, per a portar la paraula de vida al germà? «No hi ha major llibertat que la de deixar-se portar per l'Esperit, renunciar a calcular-ho tot i controlar-ho tot, i permetre que ell ens il·lumini, ens guïi, ens orienti, ens impulsi cap on ell vulgui. Ell sap bé el que falta en cada època i en cada moment» (ibídem, 280).

Fer plans d'evangelització fruit de la nostra sola capacitat no és el que ens demana el Senyor

